

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Herman

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Sawlewicz-Szydlak

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Doroty Krzyny

po rozpoznaniu dnia 28 kwietnia, 1 czerwca, 6 lipca, 31 sierpnia, 23 listopada 2017 roku, 11 stycznia i 15 lutego 2018r. na rozprawie sprawy:

Z. L. (1) c. A. i B., urodz. (...) w S.,

oskarżonej o to, że:

1. w okresie od 17 do 30 czerwca 2016 roku w S., woj. (...) - (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie znieważyla, w trakcie rozmów telefonicznych, przesyłanych wiadomości SMS i pism, słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w S. – D. B., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

2. w dniu 03 sierpnia 2016 roku w S., woj. (...) - (...), znieważyla w przesyłanych wiadomościach SMS, słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w S. – D. B., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

3. w okresie od czerwca 2016 roku do 09 sierpnia 2016 roku w S., woj. (...) - (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie znieważyla, w trakcie rozmów telefonicznych i przesyłanych pism, słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w S. – R. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

I. oskarżoną Z. L. (1) uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. I aktu oskarżenia i za to z mocy art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, opierając wymiar kary o art. 226 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżoną Z. L. (1) uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. II aktu oskarżenia i za to z mocy art. 226 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk skazuje ją na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

III. oskarżoną Z. L. (1) uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. III aktu oskarżenia i za to z mocy art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, opierając wymiar kary o art. 226 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 kk w zw. z

art. 35 § 1 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 3 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonej kary ograniczenia wolności i w ich miejsce wymierza jej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

V. na podstawie art. 86 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt. 2 kk zobowiązuje oskarżoną do przeproszenia na piśmie pokrzywdzonych D. B. i R. K. za pośrednictwem Komendanta Powiatowego Policji w S. w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

VI. na podstawie art. 86 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt. 7a kk zobowiązuje oskarżoną do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi D. B. i R. K. w sposób wyrażający agresję słowną lub fizyczną;

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. B. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 1356 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 311,88 zł (trzysta jedenaście 88/100 złotych);

VIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej ograniczenia wolności zalicza okres zatrzymania w sprawie w dniu 3 listopada 2016r., godz. 6.10 – 11.30 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

IX. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. L. (1) wraz z rodzicami i siostrami zamieszkuje w S. przy ulicy (...). Jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu lekkim.

W 2007 roku dzielnicowym w rejonie obejmującym miejsce zamieszkania Z. L. (1) został funkcjonariusz policji D. B.. W związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi dzielnicowego, a także postępowaniami w sprawach o wykroczenia toczącym się przeciwko członkom rodziny L. bądź z ich zawiadomienia poznał on Z. L. (1), która niejednokrotnie kierowała pod jego adresem zastrzeżenia i skargi. Zachowania te nasiliły się w 2016 roku. W okresie od 17 czerwca do 30 czerwca 2016 roku Z. L. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie, kilka razy dziennie, z różnych numerów telefonowała do przebywającego w miejscu pracy i wykonującego obowiązki służbowe D. B. na służbowy numer jego telefonu domagając się od niego określonego zachowania w związku z prowadzonym z jego zawiadomienia w KPP w M. postępowaniem w sprawie o kierowanie pod jego adresem gróźb karalnych i wyzywając go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Nadto w powyższym okresie czasu na służbowy numer telefonu D. B., w czasie, gdy przebywał on w pracy, Z. L. (1) wysyłała do niego, z różnych numerów telefonu, wiadomości sms podpisane m.in. „Z. L. (2).”, w których nawiązując do toczącego się w KPP w M. postępowania również kierowała pod jego adresem wulgarne wyzwiska. W wymienionym okresie czasu nadto Z. L. (1) wysyłała na adres Komendy Powiatowej Policji w S. listy, w których kierowała pod adresem D. B. w związku z prowadzonym postępowaniem karnym słowa wulgarne, powszechnie uznane za obelżywe.

(dowody: zeznania świadka D. B. k. 3 – 4, 155 – 155v., R. K. k. 20 – 21, 163, P. Ś. k. 26, 163v., P. K. k. 41 – 42, 169v., Ł. G. k. 192v., C. G. k. 226v., listy k. 6 i 7, protokół oględzin k. 9 – 10, 14 – 15)

W dniu 3 sierpnia 2016r. Z. L. (1) w czasie, gdy D. B. pełnił służbę w godzinach od 7.00 do 15.00 wysyłała do niego na służbowy numer jego telefonu dwa smsy zawierające pogróżki oraz niecenzuralne wyzwiska pod jego adresem.

(dowody: zeznania świadka D. B. k. 14 – 15, R. K. k. 20 – 21, 163, protokół oględzin k. 16 – 17)

W 2016 roku w jednej ze spraw o wykroczenie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Szczytnie w charakterze oskarżyciela publicznego z ramienia Komendy Powiatowej Policji w S. występował funkcjonariusz policji R. K.. Od tego czasu, poczynając od czerwca 2016r. do 9 sierpnia 2016 roku, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, Z. L. (1) wielokrotnie telefonowała w godzinach pracy na służbowy numer telefonu R. K. wyzywając go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Wysyłała również na adres Komendy Powiatowej Policji w S. listy, w których wyzywała go słowami wulgarnymi.

(dowody: zeznania świadka R. K. k. 20 – 21, 163, list k. 12, M. L. (1) k. 92v.)

Wyrokiem z dnia 4 października 2016r. w sprawie II K 327/16 Sąd Rejonowy w Szczytnie skazał Z. L. (1) m.in. za czyny z art. 226 § 1 kk popełnione w okresie od 30 grudnia 2015r. do 11 stycznia 2016r. oraz w dniu 9 marca 2016r. na szkodę D. B..

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Szczytnie k. 160 akt II K 327/16)

Z. L. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną. Jest osoba upośledzoną umysłowo w stopniu lekkim. Z uwagi na to, a także na występowanie u niej nieznacznego stopienia afektu, deficytu intelektualnego, obniżenia w stopniu nieznacznym krytycyzmu, zdolność do rozpoznania znaczenia czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu nieznacznym. Nie zachodzą przesłanki określone w art. 31 § 1 lub § 2 kk.

(dowody: opinia sądowo – psychiatryczna k. 103 – 105, opinia sądowo – psychologiczna k. 106 - 107)

Z. L. (1) formalnie nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W toku postępowania przygotowawczego odmówiła składania wyjaśnień. Na rozprawie przed sądem oskarżona wskazała, że rzeczywiście wysyłała do D. B. listy, została już jednak za te zachowania skazana. Przyznała nadto, że zdenerwowana postępowaniem w sprawie o wykroczenie przeciwko niej prowadzonym przez R. K., zadzwoniła do niego i telefonicznie znieważyła go.

(wyjaśnienia oskarżonej k. 55, 162v.)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów.

Jak wynika z zeznań świadka D. B., oskarżona w związku z wykonywaniem przez niego funkcji dzielnicowego w rejonie obejmującym jej miejsce zamieszkania oraz prowadzonymi postępowaniami z jej udziałem w sprawach o wykroczenia i w sprawie o czyny z art. 226 § 1 kk na jego szkodę, niejednokrotnie kontaktowała się z nim, telefonując w godzinach pracy na jego stacjonarny numer telefonu i kierując w powyższych rozmowach telefonicznych pod jego adresem słowa wulgarne, powszechnie uznane za obelżywe. Jak wskazał przy tym D. B., z uwagi na wielość czynności służbowych wykonywanych z udziałem nie tylko Z. L. (1), ale również pozostałych członków jej rodziny, nie ma on żadnego problemu z rozróżnieniem ich głosów i rozpoznaniem głosu Z. L. (1). Co istotne, świadek podał konkretne daty, w których na służbowy numer jego telefonu, dzwoniła Z. L. (1) wyzywając go słowami wulgarnymi podając, że nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że to właśnie znana mu oskarżona, a nie jej siostra, czy inna osoba telefonowała do niego. Połączenia telefoniczne, w których oskarżona nawiązywała do prowadzonego postępowania karnego z jej udziałem dotyczącego popełnienia przez nią czynów na szkodę D. B. przeplatane były kierowanymi z tożsamyh numerów telefonu wiadomościami sms, w których w podobnym tonie i z podobnymi żądaniem odnośnie zakończenia powyższego postępowania kierowane były wyzwiska pod adresem pokrzywdzonego. Jak podkreślił D. B., nie ma on żadnych wątpliwości co do tego, że to właśnie Z. L. (1) nie tylko telefonowała do niego, ale również była nadawcą wskazanych wiadomości sms m.in. z uwagi na charakterystyczne dla niej właśnie używane w rozmowach i smsach zwroty oraz nawiązania w nich do postępowania prowadzonego przeciwko niej z jego zawiadomienia.

Podkreślenia wymaga fakt, że w tożsamym okresie czasu, gdy oskarżona telefonowała do D. B. i wyzywała go słowami wulgarnymi oraz wysyłała do niego podobnej, obraźliwej treści smsy, na adres Komendy Powiatowej Policji w S. przesyłała ona również listy podpisane jej imieniem bądź inicjałami, których treść wyraźnie nawiązywała do rozmów telefonicznych i smsów wysyłanych do pokrzywdzonego. Treść zeznań D. B., z których wynika, że nie miał on żadnych wątpliwości co do tego, że listy z wyzwiskami nawiązujące do toczącego się z jego zawiadomienia postępowania karnego przeciwko Z. L. (1) kierowała do niego oskarżona, w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonej, która przyznała, że faktycznie wysyłała pokrzywdzonemu listy z wyzwiskami, ale jej zdaniem, za wszystkie te zachowania została już skazana, w powiązaniu z treścią znajdujących się w aktach sprawy na k. 6 i 7 listów i protokołu oględzin, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że to oskarżona kierowała do D. B. objęte postępowaniem w niniejszej sprawie pisma.

Na marginesie zaznaczyć należy, że analiza akt sprawy Sądu Rejonowego w Szczytnie o sygn. II K 327/16 i znajdujących się w niej listów kierowanych przez oskarżoną do D. B. wskazuje nadto, że brak jest podstaw, wbrew twierdzeniom oskarżonej, do uznania, że prawomocny wyrok skazujący wydany w wymienionej sprawie objął te same zachowania, które stały się przedmiotem postępowania w sprawie niniejszej.

Zeznania świadka D. B. w części wskazującej na kierowanie pod jego adresem przez oskarżoną wyzwisk w rozmowach telefonicznych, listach i smsach, znajdują potwierdzenie w relacji świadka P. Ś., który, jak wskazał, w okresie objętym zarzutem odebrał telefon D. B. i rozpoznał po głosie dzwoniącą Z. L. (1), która zresztą nie tylko przedstawiła się, ale również wykrzykując wyzwiska pod adresem D. B. domagała się przekazania mu kierowanych do niego słów. Jak podkreślił przy tym P. Ś. zdarzało się również, że D. B., gdy dzwoniła Z. L. (1) włączał tryb głośnomówiący, tak, że on sam słyszał wyzwiska, jakie kierowała pod adresem pokrzywdzonego oskarżona. Podobnie zeznania świadka P. K. i R. K., którym D. B. niejednokrotnie skarżył się na kierowane pod jego adresem w rozmowach telefonicznych, listach i smsach wyzwiska, a także C. G., dodatkowo przekonują, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów. Zwrócić również należy uwagę na zeznania świadka Ł. G., który prowadząc postępowanie przygotowawcze w sprawie toczącej się następnie pod sygn. II K 327/16 Sądu Rejonowego w Szczytnie rozmawiał z Z. L. (1) i który podkreślił, że w jego obecności wielokrotnie wyzywała ona D. B. słowami obraźliwymi, kierowała pod jego adresem pogróżki oraz wskazywała, że pisała do niego listy, dzwoniła i wysyłała smsy śmiejąc się jednocześnie i mówiąc, że nikt nic jej nie zrobi, ponieważ leczy się ona psychiatrycznie.

Wreszcie wskazać należy, że jak wynika z zeznań D. B., oskarżona każdorazowo telefonowała i wysyłała wiadomości sms na jego służbowy numer telefonu, w czasie, gdy przebywał on w miejscu pracy wykonując obowiązki służbowe, z telefonu tego zaś korzysta jedynie on, nie sposób zatem uznać, by wiadomości te kierowane były pod adresem innej niż on sam osoby. Podobnie brak jest, zdaniem sądu wątpliwości, że listy wysyłane na adres Komendy Powiatowej Policji w S., w których oskarżona imiennie zwracała się do pokrzywdzonego, a które otrzymywał wykonując obowiązki służbowe, przekazywane mu drogą służbową, kierowane były właśnie do niego, podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych.

Zaznaczyć też należy, że jak wynika z zeznań D. B., gdy w dniu 3 sierpnia 2016 roku dostał on smsa z wyzwiskami, niezwłocznie oddzwonił na numer telefonu, z którego wiadomość tę otrzymał, telefon zaś odebrała Z. L. (1), która natychmiast rozłączyła rozmowę, by po chwili przysłać smsa, w którym wskazała, że nie życzy sobie, by dzwonił do niej, gdy zaś po kilku minutach zadzwoniła do niego siostra oskarżonej A. L., której głos pokrzywdzony bez trudu rozpoznał, potwierdziła ona, że smsy powyższe pisała Z. L. (1).

Wskazać też należy na treść zeznań świadka M. L. (1), która wprawdzie wyraźnie w swych zeznaniach dążyła do uchronienia oskarżonej przed odpowiedzialnością karną, co podważa jej wiarygodność w sposób istotny, tym niemniej podkreśliła, że oskarżona nie kontaktowała się ani z D. B. ani z R. K., pisała do nich natomiast jedynie listy. Wszystkie powyższe dowody, oceniane w ich wzajemnym powiązaniu tworzą logiczną całość, jednoznacznie przekonując, że oskarżona dopuściła się czynów jej zarzucanych na szkodę D. B..

Na marginesie zaznaczyć należy, że wprawdzie świadek M. L. (1) w zeznaniach złożonych na rozprawie próbowała odpowiedzialnością za zachowania na szkodę pokrzywdzonego obciążyć siostrę A. L., nie potrafiła jednak tego

stanowiska w sposób przekonujący uzasadnić, tym bardziej, że okoliczność tę podała dopiero w toku postępowania sądowego, nie wspominając o tym na etapie postępowania przygotowawczego. Podkreślić natomiast dodatkowo należy, że świadek A. L., choć zaprzeczyła, by oskarżona kierowała pod adresem pokrzywdzonych w jakiejkolwiek formie wyzwiska, jednoznacznie równocześnie zanegowała, by ona sama pisała do pokrzywdzonych listy.

Jednocześnie, w ocenie sądu, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oskarżona dopuściła się również czynu zarzucanego jej w niniejszej sprawie, popełnionego na szkodę R. K.. Jak wynika z zeznań tego pokrzywdzonego, w związku z prowadzeniem przez niego czynności służbowych w sprawie o wykroczenie przeciwko Z. L. (1), od czerwca 2016 roku wielokrotnie dzwoniła ona do niego na służbowy numer jego telefonu, w czasie jego pobytu w pracy wyzywając go słowami wulgarnymi. W tożsamym czasie, jak podał R. K. otrzymywał on od wymienionej listy, w których kierowała pod jego adresem słowa powszechnie uznane za obelżywe. Zaznaczyć przy tym należy, że jak wskazał R. K., gdy w czasie jednej z rozmów telefonicznych zapytał Z. L. (1) o wysyłane do niego listy, nie tylko potwierdziła, że takie wysyłała, ale wręcz zapowiedziała, że będzie kierowała ich do niego więcej.

Zeznania R. K., konsekwentne i logiczne, w których dodatkowo wskazał, że bez trudu rozpoznaje głos oskarżonej i odróżnia go od głosu jej siostr, czy matki, w powiązaniu z treścią listu znajdującego się w aktach sprawy na k. 12 przekonują, zdaniem sądu, że oskarżona dopuściła się czynu zarzucanego jej na szkodę wymienionego.

Nie bez znaczenia w tym zakresie pozostają również wyjaśnienia samej oskarżonej Z. L. (1), która przyznała że w czasie jednej z rozmów telefonicznych z R. K., zdenerwowana toczącym się przeciwko niej postępowaniem znieważała go w rozmowie telefonicznej.

Zeznania świadków M. L. (2) i Z. S. nie wniosły nic istotnego do postępowania w niniejszej sprawie, świadkowie ci bowiem nie mieli wiedzy na temat zdarzeń objętych postępowaniem w niniejszej sprawie.

Opinia sądowo psychiatryczna i sądowo – psychologiczna pozostają, w ocenie sądu, jasne i pełne, zawierają nadto należycie uzasadnione wnioski, dlatego sąd podzielił je w całości.

W tym stanie rzeczy, zdaniem sądu, dowody przeprowadzone na rozprawie uzasadniają przekonanie, że oskarżona dopuściła się czynów zarzucanych jej w akcie oskarżenia.

Wprawdzie z opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że oskarżona jest osobą upośledzona umyślowo w stopniu lekkim, okoliczność ta jednak spowodowała ograniczenie zdolności rozpoznania przez nią znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem jedynie w stopniu nieznacznym, nie zachodzą natomiast okoliczności uzasadniające zastosowanie w niniejszej sprawie art. 31 § 1 lub art. 31 § 2 kk.

Oskarżona w okresach objętych zarzutami, każdorazowo podczas i w związku z wykonywaniem przez pokrzywdzonych ich obowiązków służbowych jako funkcjonariuszy policji znieważała ich listownie, telefonicznie i w wiadomościach sms. W odniesieniu do czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia, działała na szkodę D. B. w realizacji z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w okresie od 17 do 30 czerwca 2016 roku, dzwoniąc do niego, pisząc listy i wysyłając wiadomości sms nawet wielokrotnie w ciągu jednego dnia. Podobnie w okresie od czerwca do 9 sierpnia 2016 roku działała na szkodę R. K. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu jednego, z góry powziętego zamiaru dokuczenia pokrzywdzonemu kontaktując się z nim w celu znieważenia go kilka razy w tygodniu.

Wymierzając oskarżonej karę sąd miał na uwadze jej dotychczasową karalność (karta karna k. 176 – 177). Jak wynika z odpisów wyroków znajdujących się na k. 233, 234, 235 oraz k. 160 akt sprawy II K 327/16, oskarżona mimo młodego wieku, już kilkakrotnie skazywana była za czyny określone w art. 190a § 1 kk, art. 216 § 1 kk oraz art. 226 § 1 kk. Okoliczność powyższa, w powiązaniu z treścią zeznań świadka Ł. G. wskazującego, że w rozmowie z nim Z. L. (1) śmiała się mówiąc, że nikt jej nic nie zrobi z uwagi na fakt, że leczy się ona psychiatrycznie przekonuje o dużym poczuciu bezkarności oskarżonej, nie mającej respektu dla obowiązujących norm prawnych. Przy wymiarze kary zwrócić również uwagę należało na wielość zachowań oskarżonej w ramach czynów z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zakłócających pokrzywdzonym wykonywanie ich obowiązków służbowych jako funkcjonariuszy policji, a także

upokarzanie ich w listach kierowanych na adres Komendy Powiatowej Policji, tak, że do adresatów docierały one drogą służbową, po uprzednim zapoznaniu się z ich treścią przez ich przełożonych.

Jako okoliczność łagodzącą uznać należało mankamenty natury psychicznej oskarżonej, w tym działanie w warunkach ograniczonej w nieznacznym stopniu poczytalności. Nie należy natomiast przeceniać zadeklarowanej przez oskarżoną woli udziału w postępowaniu mediacyjnym z pokrzywdzonymi, w szczególności jako wyrazu jej dobrej woli i pojednania z pokrzywdzonymi, jak wskazał bowiem D. B., po zakończeniu sprawy o sygn.. II K 327/16 oskarżona także przeproszała go, po czym znowu zaczęła go wyzywać, co powoduje, że jakakolwiek mediacja z nią pozbawiona jest faktycznie sensu. Okoliczność powyższą potwierdza również treść sprawozdania z przebiegu okresu próby i aktualnego zachowania oskarżonej w okresie próby (k. 173v. akt sprawy II K 327/16).

Zdaniem sądu, wobec oskarżonej jako osoby młodej, nie posiadającej źródła dochodu cele kary w najlepszy sposób spełni kara ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Kara taka powinna w realny sposób uświadomić oskarżonej negatywne konsekwencje naruszania obowiązującego porządku prawnego. Dodatkowo konieczne stało się zobowiązanie oskarżonej do przeproszenia pokrzywdzonych na piśmie w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia, a także zobowiązanie jej do powstrzymywania się od kontaktowania się z nimi w sposób wyrażający agresję słowną lub fizyczną.

Na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonej w niniejszej sprawie zgodnie z art. 63 § 1 i 5 kk.

O kosztach za obronę oskarżonej z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym sąd zgodnie z normami przepisany uwzględniając ilość terminów rozpraw, w których uczestniczyła obrońca z urzędu Z. L. (1).

Zwolnienie oskarżonej od kosztów sądowych w niniejszej sprawie uzasadnione jest faktem, iż Z. L. (1) jest osobą bezrobotną, nie posiadającą źródła dochodów.